

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **V. D.**, Mgr. Vladimírou Píchovou, advokátkou AK se sídlem 691 02 Velké Bílovice, Podivínská 1236, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odbor správní**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2010, č. j. JMK 171052/2009, sp. zn. JMK 171052/2009/OSP.

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.9.2010, č.j. JMK 171052/2009, kterým bylo rozhodnuto o změně platebního výměru na místní poplatek za užívání veřejného prostranství rozhodnutím Obecního úřadu Lukovany ze dne 18.11.2009, č.j. 403/2009/25. V žalobě uvedl, že konstrukce výroku rozhodnutí žalovaného je neurčitá a neodpovídá požadavkům na preciznost výroku rozhodnutí. Správní rozhodnutí je nejpodstatnější výrokovou částí, přičemž v daném případě prvostupňový správní orgán dostatečně skutkově věc neoznačil. V odůvodnění rozhodnutí pak nejsou přesvědčivě vysvětleny důvody, které správce poplatků

vedly k vydání rozhodnutí a platební výměr je podle přesvědčení žalobce nepřezkoumatelný. Dále žalobce uvedl, že správce daně neopatřil důkazní materiál v dostatečném rozsahu a neprokázal nadevší pochybnost, že poplatek za umístění konkrétních položek obsažených v platebním výměru je povinen platit právě žalobce, který své vlastnictví popírá. Důkazní materiál nebyl shromážděn v dostatečném rozsahu, důkazní prostředky nebyly správně zhodnoceny, rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněno a zákonné podmínky pro použití pomůcek při vyměření poplatku nebyly dány.

Žalovaný po podrobném vyjádření k žalobním námitkám navrhl zamítnutí žaloby s tím, že námitky považuje za nedůvodné a napadené rozhodnutí netrpí nezákonností žalobcem tvrzenou.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem, neboť jím bylo završeno řízení, v němž došlo k vadnému procesnímu postupu, závěry žalovaného nemají dostatečnou oporu v obsahu spisového materiálu, rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nesrozumitelné a trpí vnitřními rozpory.

Pravomocné rozhodnutí správního orgánu přezkoumává soud v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s., v těch mezích a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede. Protože žalobce jednoznačně vytkl žalovanému porušení procesních předpisů, musel se soud v této věci zabývat tím, zda k porušení procesního předpisu v postupu správce daně a následně žalovaného došlo, a pokud se tak stalo, zda takové vady řízení mohly mít za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, popř. zda tu nejsou jiné procesní vady, které žalobce nemohl bez své viny uplatnit, a které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Rozsahem žalobních námitek je soud v daném přezkumném řízení vázán.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že prvostupňový správní orgán po sepsání protokolů o výslechu svědků vydal platební výměr č. 403/2009/25 na místní poplatek, a to podle ustanovení § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle obecně závazné vyhlášky č. 3/2008, 4/2008 obce Lukovany o místním poplatku za užívání veřejného prostranství a podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, vyměřil žalobci místní poplatek za užívání veřejného prostranství parc. č. 4922 v částce celkem 3.559,- Kč, a to za umístění konstrukce houpačky za období od 7.10.2008 do 10.11.2009, umístění dopravního pásu za období od 7.4.2009 do 7.10.2009, písku za období od 12.9.2009 do 25.9.2009 a dřeva za období od 25.9.2009 do 7.10.2009. Vyměřený poplatek v částce 3.559,- Kč byl žalobce povinen zaplatit do patnácti dnů ode dne doručení tohoto platebního výměru na označený účet nebo zaplatit poštovní poukázkou či v hotovosti na pokladně obecního úřadu Lukovany. Z odůvodnění platebního výměru plyne, že místním šetření ze dne 22.7.2009 bylo zjištěno, že na parc. č. 4922 v proluce vedle domu čp. 102 je uložen různý stavební materiál, suť, dřevo a železné konstrukce. Ze znalostí místních poměrů a zjištění, že žalobce je vlastníkem sousední nemovitosti, na které probíhá stavba hospodářské budovy a garáže, byl žalobce vyzván

k ohlášení poplatkové povinnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce na tuto výzvu nereagoval, bylo přistoupeno ke stanovení výše poplatků za použití pomůcek podle § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a podle tohoto ustanovení zákona o správě daní a poplatků byla vypočtena výše poplatku za umístění konstrukce houpačky, za umístění dopravního pásu, za umístění písku a za umístění dřeva. U ostatního uloženého materiálu se správce poplatku rozhodl upustit od vyměření, protože nemá dostatek důkazů k výpočtu k výše poplatku. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání, jehož obsah je fakticky stejný jako odůvodnění podané žaloby. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí Obecního úřadu Lukovany podle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, mění tak, že číslo „4922“ se nahrazuje číslem „4922/1“. O změně prvostupňového rozhodnutí rozhodl žalovaný proto, že po vydání napadeného platebního výměru došlo ke změně číslování parcel. Současně žalovaný potvrdil správnost použití pomůcek správcem poplatku, které shledal souladné s ustanovením § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, což v rozhodnutí (str. 5) odůvodnil.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Namítl, že výrok rozhodnutí byl neurčitý, protože správce poplatku jednoznačně nepopsal skutek, za který mu uložil místní poplatek. Odůvodnění rozhodnutí bylo podle jeho. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 3.10.2012 Nejvyšší správní soud v Brně dne 09.11.2012 názoru nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné. Správce poplatku neshromáždil důkazní prostředky tak, aby umožňovaly naplnění zásady materiální pravdy. Uvedl, že není vlastníkem předmětů, za jejichž umístění mu správní orgán vyměřil poplatek, ani je neumístil na veřejné prostranství. Předmětná parcela je veřejným prostranstvím, kam může kdokoli uložit cokoli. Zpochybnil průkaznost a důkazní hodnotu svědeckých výpovědí a namítl neurčité ohrazení časových úseků, po které se předměty na parcele nacházely. Rovněž nebyly splněny podmínky pro použití pomůcek pro vyměření poplatku.

Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, čj. 31 A 107/2010 - 42. Postup správních orgánů obou stupňů označil za zmatečný. Správce poplatku rozhodoval podle § 31 odst. 5 ZSDP a poplatek vyměřil za použití pomůcek. Za této situace měl žalovaný přezkoumat platební výměr podle § 50 odst. 5 ZSDP. Žalovaný však rozhodoval podle § 50 odst. 6 ZSDP, ačkoliv dospěl k závěru, že podmínky pro stanovení výše poplatku podle pomůcek byly splněny. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nelze v řízení o vyměření místního poplatku vyloučit použití pomůcek, nicméně tento postup závisí na existenci poplatkové povinnosti. Jelikož napadené rozhodnutí trpělo podle krajského soudu vnitřními rozpory a bylo nepřezkoumatelné, soud se nevyjádřil k existenci poplatkové povinnosti žalobce. Krajský soud odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 – 96, podle kterého nelze směšovat pojmy nicotnosti, neplatnosti a nezákonnosti individuálního správního aktu. Věcnými námitkami se krajský soud nezabýval.

Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a NSS shledal kasační stížnost žalovaného důvodnou a rozsudek KS Brno ze dne 29.2.2012, č.j. 31A 107/2010 – 42 zrušil a věc vrátil tomuto soudu se závazným právním názorem.

Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti dvě námitky. Brojil proti názoru, že uvedení nesprávného ustanovení právního předpisu, podle kterého žalovaný rozhodoval o odvolání žalobce, je sice vadou, avšak nikoliv vadou takové intenzity, která by měla ve všech případech za následek nutnost zrušit takové rozhodnutí pro nezákonnost. Druhá kasační námitka míří na to, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, protože z něj nelze seznat důvody, pro které krajský soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než oběma kasačním námitkám přisvědčit.

Nejprve k námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku. Krajský soud založil přesvědčení o nutnosti rozhodnutí stěžovatele zrušit na tom, že stěžovatel neuvedl správné ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval o odvolání. To vyplývá ze třetího odstavce třetí strany rozsudku. Další úvahy krajského soudu však již tak zřetelné nejsou. Krajský soud nejprve s odkazem na rozhodnutí kasačního soudu připomněl, že i při rozhodování o místních poplatcích není vyloučeno stanovení poplatku podle pomůcek. Poté odkazoval na judikaturu k náležitostem rozhodnutí vydaného podle zákona o správě daní a poplatků s tím, že některé náležitosti musí být v rozhodnutí uvedeny vždy, zatímco absenci jiných není možné považovat za natolik zásadní, aby způsobovala vždy neplatnost předmětného rozhodnutí a „*už vůbec ne nicotnost*“.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval důvodností v pořadí první kasační námitky, a sice, zda bylo nezbytné zrušit rozhodnutí stěžovatele proto, že namísto § 50 odst. 5 ZSDP uvedl ve výrokové části rozhodnutí § 50 odst. 6 tohoto zákona. S přihlédnutím ke kritériím, která stanovil pro hodnocení těchto situací rozšířený senát ve výše zmiňovaném usnesení, bylo třeba posoudit, jak stěžovatel odůvodnil rozhodnutí o odvolání. Ve věci není sporu, že správce místního poplatku vyměřil poplatek podle pomůcek. Správce poplatku zjistil při místním šetření, že jsou na veřejném prostranství v proluce na předmětné parcele uloženy různé předměty a stavební materiál. Sousední nemovitost vlastní žalobce. Správce poplatku jej proto vyzval podle § 44 ZSDP, aby sdělil údaje rozhodné pro stanovení poplatku za užívání veřejného prostranství. Poučil jej, že nevyhoví-li výzvě, vyměří mu poplatek podle pomůcek. Žalobce nereagoval na výzvu ve stanovené lhůtě. Správce poplatku proto zjišťoval skutečnosti rozhodné pro stanovení výše poplatku na místě a vyslechl svědky. Využil při stanovení výše poplatku pomůcek, spočívajících v určení plochy záboru a doby, po kterou se na této ploše nacházely předměty (konstrukce houpačky, dopravní pás, písek, dřevo).

Nejvyšší správní soud si je jist, že stěžovatel při rozhodování o odvolání věděl, že místní poplatek byl stanoven za použití pomůcek a z rozhodnutí o odvolání to bezpečně vyplývá. Na páté straně rozhodnutí o odvolání stěžovatel konstatuje, že použití pomůcek bylo v tomto případě zcela v souladu se zákonem, protože žalobce nereagoval na výzvu ke splnění

ohlašovací povinnosti. Na šesté straně rozhodnutí stěžovatel citoval § 50 odst. 5 ZSDP a uzavřel, že v této věci byly splněny podmínky pro stanovení poplatku podle pomůcek. Učinil tak po podrobném shrnutí dosavadního průběhu řízení, včetně způsobu, jakým si správní orgán opatřil podklady pro stanovení výše místního poplatku (místní šetření, výsledky předvolaných svědků). Stěžovatel se rovněž podrobně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Z rozhodnutí stěžovatele lze spolehlivě zjistit, jakými úvahami byl při rozhodování veden a odůvodnění jeho rozhodnutí nezavdává žádné pochybnosti o jeho obsahu. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že za této situace nelze nepřesné označení právního ustanovení ve výrokové části považovat za pochybení takové intenzity, pro kterou bylo nutné rozhodnutí stěžovatele zrušit.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Ve věci bylo nařízeno jednání, neboť žalobce nesouhlasil s jednáním ve věci bez nařízení jednání. U jednání namítal, že je zde prostor k jinému posouzení věci. Především platební výměr neobsahuje náležitosti, nelze z něj zjistit, že právě žalobce byl tím, kdo má být povinen poplatek zaplatit. Vlastníků sousedních nemovitostí je více a není zřejmé, proč byl vyzván k zaplacení poplatku právě žalobce. Z platebního výměru není patrná doba páchání skutku a proč byl zvolen právě bez takto vymezené lhůty. S tím souvisí i výše pokuty. Namítá, že nebyl spolehlivě zjištěn stav věci a žalovaný se v odvolacím řízení nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, které žalobce v odvolacím řízení uplatnil. Procení vady musí jít k tíži žalovaného a rozhodnutí neobstojí ani po stránce materiální. Žalobce je sice vlastníkem nemovitosti, ale téměř 40 let tam nebydlí. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Zástupkyně žalovaného nesouhlasila s přednesenými tvrzenými důvody nezákonnosti, v řízení šlo o vyměření poplatku podle pomůcek poté, kdy žalobce nesplnil povinnost součinnosti. Dokazování tudíž neprobíhalo, když šlo o použití pomůcek a teprve poté, kdy žalobce nereagoval na výzvu správce daně, provedl místní šetření, vyslechl svědky a poté rozhodl. Poplatek je povinen platit ten, kdo věci na veřejném prostranství umístil, bez ohledu na vlastnictví nemovitostí. Žalovaný pak splnil svou povinnost přezkoumat zákonné podmínky pro stanovení a vyměření poplatku podle pomůcek a k otázce vyměření částky se již vyjádřil nad rámec své povinnosti. Navrhl zamítnutí žaloby.

Z § 110 odst. 4 s.ř.s. vyplývá, že zruší-li NSS rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud právním názorem vysloveným NSS ve zrušovacím rozhodnutí vázán. Jak je výše uvedeno krajský soud rozhodl ve věci dle intencí NSS, neboť je tento jednoznačně uvedl, že žalovaný se podrobně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a i v ostatních namítaných skutečnostech se s nimi vypořádal dostatečně.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší, žalovanému náklady řízení nevznikly, proto soud náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků nepřiznal.

P o u č e n í : Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno NSS; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně 13. února 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu